

Podání zásilky k poštovní přepravě

Poštovní zásilkou se dle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách rozumí adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána. Podací lístek není veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti. Charakter veřejné listiny vymezuje správní řád v § 53 odst. 3 jako listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Pro podací lístek (stejně jako pro každou jinou listinu soukromou) platí, že určitou důkazní sílu má, ovšem stačí formální popření jeho správnosti, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho, kdo tvrdil skutečnosti, jež měly být podacím lístkem doloženy. Není žádný rozumný důvod se domnívat, že v případě služby DopisOnline, která je službou ryze soukromé povahy, má být za okamžik podání zásilky k poštovní přepravě považován z hlediska veřejného práva již den objednání této služby, bez ohledu na to, kdy pošta skutečnou zásilku zpracuje a předá ve smyslu zákona o poštovních službách k poštovní přepravě.

(Usnesení Nejvyššího správního soudu České republiky sp.zn. 10 As 20/2017, ze dne 19.12.2017)

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobkyně: Z. J., zast. Mgr. V.V., advokátem, se sídlem P., proti žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje, se sídlem O., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, č. j. MSK 71332/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2016, č. j. 20 A 23/2016 -30, tak, že den elektronické objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku <https://online.postservis.cz>, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Z odůvodnění :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo dle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušeno jím vydané shora označené rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016. Tímto rozhodnutím zamítl stěžovatel pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 3. 2016, č. j. SMO/121563/16/DSC/Val.

[2] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. [361/2000](#) Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a v návaznosti na § 22 odst. 2 písm. a) prováděcí vyhlášky č. [30/2001](#) Sb., kterou se provádějí pravidla na pozemních komunikacích a úprava řízení provozu na pozemních komunikacích.

[3] Uvedené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně dne 5. 4. 2016. Lhůta pro podání odvolání skončila dne 20. 4. 2016. Správní orgán obdržel dne 20. 4. 2016 prostý elektronický e-mail, který obsahoval blanketní odvolání, žalobkyně však toto odvolání ve lhůtě 5 dnů způsobem uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu nepotvrdila. Dne 25. 4. 2016, tj. poslední den pětidenní lhůty zmocněnec žalobkyně zadal službou DopisOnline odvolání, to ale Česká pošta, s. p.

(dále jen „Česká pošta“) zpracovala, vytiskla a zadala k přepravě až následující den. Proto k odvolání stěžovatel nepřihlížel.

[4] Dle krajského soudu zmocněnec žalobkyně odvolání doplnil včas, neboť k podání došlo objednávkou ve službě DopisOnline již 25. 4. 2016, tedy ve lhůtě předpokládané § 37 odst. 4 správního řádu.

[5] V kasační stížnosti, jejíž důvody stěžovatel podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je namítáno, že elektronická objednávka má zcela odlišnou podobu než výsledná listovní zásilka, která je posléze poštou dodána. Nejde o zásilku v konečné podobě ve smyslu zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách). Elektronická objednávka není poštovní zásilkou ve smyslu zákona o poštovních službách. Podle §2 písm. m) téhož zákona je poštovním podáním převzetí poštovní zásilky. Převzetí elektronické objednávky však není převzetím poštovní zásilky. Poštovní smlouva je uzavřena teprve podáním poštovní zásilky do poštovní přepravy, nikoliv již podáním elektronické objednávky.

[6] Stěžovatel zdůraznil, že obchodní podmínky služby DopisOnline obsahují výslovné ustanovení, kterým je aplikace Poštovních podmínek vyloučena až do doby podání poštovní zásilky k poštovní přepravě. Odesílatel je tedy srozuměn s tím, že datum elektronické objednávky se nemusí shodovat s datem podání poštovní zásilky. Krajský soud směšuje podání klasické listovní zásilky, kterým se již judikatura opakovaně zabývala, a zcela specifický hybridní způsob podání zásilky použitím služby DopisOnline.

[7] Nesouhlasí se závěrem soudu, dle kterého nelze označit postup žalobkyně, resp. jejího zmocněnce, za promyšlené obstrukční jednání a zneužití práva. Odkazuje na řadu dalších věcí, kde různí zmocněnci spojení osobou advokáta Mgr. Topola použili shodnou taktiku (blíže srov. část IV. kasační stížnosti).

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pro posouzení právních důsledků využívání služby DopisOnline je rozhodné, jak se jeví jejímu uživateli. Žalobkyně učinila podání u držitele poštovní licence -České pošty, a dostala potvrzení v podobě podacího lístku, na němž je jako datum podání uvedeno 25. 4. 2016. Od tohoto okamžiku již podáním disponovala pošta, a to až do okamžiku doručení zásilky v listinné podobě správnímu orgánu. Zásilka se nacházela v systému České pošty a jejím převzetím se pošta zavázala zajistit její doručení.

[9] Pro posouzení věci je rozhodné faktické fungování celého balíčku služeb z pohledu jeho uživatele. Uživatel odevzdal podání v elektronické podobě subjektu, který disponuje potřebnou poštovní licencí a jenž se postaral o doručení zásilky v režimu služby držitele poštovní licence. Předáním podkladů držiteli licence opouští zásilka sféru uživatele a vydává se v režii držitele poštovní licence za doručení adresátu. Rozhodné datum je datum podání, resp. potvrzení v podobě podacího lístku, v projednávané věci 25. 4. 2016. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 As 330/2016 – 39. Připomíná, že v pochybnostech se má procesní lhůta za dodrženu.

II. Postoupení věci rozšířenému senátu

[10] V projednávané věci je sporné, zda zmocněnec žalobkyně písemně v pětidenní lhůtě potvrdil podané odvolání ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu. Dne 25. 4. 2016, tedy poslední den lhůty, zmocněnec žalobkyně zadal do webového rozhraní systému DopisOnline zásilku obsahující odvolání, Česká pošta však podání zpracovala a vypravila v souladu s obchodními podmínkami služby DopisOnline až následující den.

[11] Desátý senát při předběžném posouzení kasační stížnosti zjistil, že o klíčové právní otázce již rozhodl druhý senát. V rozsudku ve věci sp. zn. 2 As 330/2016, kterým řešil věc zcela srovnatelnou, dospěl k následujícím obecným právním závěrům:

I. Zpracovávání elektronických souborů do podoby listinných zásilek (tedy tisk, vložení do obálky a opatření adresou) Českou poštou, s. p., v rámci služby DopisOnline není poštovní službou ve smyslu zákona č. [29/2000](#) Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), resp. ve smyslu poštovních podmínek. Veřejnoprávní regulací silně ovlivněný vztah upravený zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva.

II. Pro posouzení právních důsledků využívání služby DopisOnline v oblasti doručování je nicméně rozhodné faktické fungování výše popsaného komplexu relativně oddělitelných služeb, tvořeného oběma smluvními vztahy, z pohledu uživatele tohoto komplexu. Uživateli se služba jeví jako „balíček“ spočívající v tom, že odevzdá podání v elektronické podobě subjektu, který se navenek jeví jako „jeden“ (České poště, s. p.), jenž disponuje potřebnou poštovní licencí a jenž se vedle vytištění textu a výroby listinné zásilky postará i o její doručení v režimu služby držitele poštovní licence. Za těchto specifických okolností je proto třeba považovat za okamžik podání poštovní zásilky držiteli poštovní licence ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu okamžik odevzdání podání v elektronické podobě v rámci služby DopisOnline.

[12] Podle § 37 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (tj. do 18. 9. 2016), podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu musí být do 5 dnů potvrzeno písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována mimo jiné tehdy, je-li poslední den lhůty podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence.

[13] Desátý senát souhlasí s obecnými úvahami, které vedly druhý senát k právní větě č. I. (viz body 23 -25 rozsudku druhého senátu). Zpracovávání elektronických souborů do podoby listinných zásilek (tedy tisk, vložení do obálky a opatření adresou) v rámci služby DopisOnline není poštovní službou ve smyslu zákona o poštovních službách, resp. poštovních podmínek. Samotné zpracovávání má povahu soukromoprávního jednání. Do okamžiku podání k poštovní přepravě se vztah mezi Českou poštou a objednatelům služby řídí obchodními podmínkami pro poskytování služby DopisOnline (dále jen „Obchodní podmínky DopisOnline“) a občanským zákoníkem; Česká pošta při poskytování dané služby nevystupuje v postavení držitele poštovní licence. Vztah upravený poštovním zákonem a poštovními podmínkami vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva (viz bod 25 rozsudku druhého senátu).

[14] Při úvahách, kdy byla poštovní zásilka podána ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu (obdobnou argumentaci by ale bylo možno uplatnit i k § 40 odst. 4 s. ř. s. nebo § 57 o. s. ř.), má předkládající senát za to, že druhý senát vychází z nesprávných premis, resp. některá zákonná ustanovení zcela pomíjí.

[15] Objednávku zásilky elektronickou formou v podobě služby DopisOnline nelze považovat za podání zásilky ve smyslu § 2 písm. m) zákona o poštovních službách a § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. V důsledku objednávky této služby zatím neexistuje adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána [§ 2 písm. a) zákona o poštovních službách]. Vytvoření této zásilky v konečné podobě je nepochybně povinností České pošty, ovšem děje se tak v právním režimu, který není regulován zákonem o poštovních službách, ale v režimu čistě soukromoprávním (jak správně uvádí i druhý senát). Z formulace „v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána“ jednoznačně plyne, že zásilkou může být pouze listinný dokument obsažený v zalepené

obálce označené adresou adresáta. Je vyloučeno, aby datum podání zásilky ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu předcházelo datu vzniku zásilky jako takové. Jinými slovy, zásilka nemůže být předána k poštovní přepravě dříve, než vůbec vznikne.

[16] Druhý senát při své analýze nedocenil povahu posuzované služby, která není srovnatelná s klasickou listovní zásilkou. Jde v podstatě o nadstandardní službu České pošty, na kterou neexistuje zákonný nárok, která však reaguje na požadavky druhé dekády dvacátého prvního století. Teoreticky lze zásilku prostřednictvím služby DopisOnline označit za hybridní písemné podání, které se nejprve objednáva elektronicky, ovšem z hlediska procesních předpisů o doručování je významné až vyhotovení samotné „papírové“ zásilky. Pokud by se jednalo o čistě elektronické podání (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem, datová zpráva atp.), datem podání by nebyl den vložení objednávky do systému (den nahrání souboru), ale den dodání do dispozice správního orgánu [srov. usnesení NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 -79, č. 2131/2010 Sb. NSS, věc SYMINT; náleze ze dne 10. 1. 2012 sp. zn. II. ÚS 3518/11 (N 7/64 SbNU 69) nebo rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 43/2015 -31].

[17] Povahu služeb DopisOnline (ale třeba i PohledniceOnline a dalších) lze jasně zjistit analýzou Obchodních podmínek DopisOnline. Služba umožňuje zákazníkovi elektronicky objednat zpracování a podání poštovních zásilek. Česká pošta zabezpečí zpracování zásilek a jejich podání do poštovní sítě. Prvotní smlouva (týkající se služby DopisOnline) je mezi zákazníkem a Českou poštou uzavřena okamžikem, kdy Česká pošta akceptuje objednatelům řádně vyplněnou a potvrzenou elektronickou objednávku, odeslanou přes adresu <https://online.postservis.cz>. Avšak druhá, pro účely správního řádu důležitá smlouva (poštovní smlouva podle zákona o poštovních službách) je mezi Českou poštou a zákazníkem uzavřena teprve podáním zásilky do poštovní přepravy (čl. 4 tamtéž). Tato druhá smlouva se řídí rovněž Poštovními podmínkami platnými v den podání zásilky.

[18] Dle předkládajícího senátu je v souladu s obchodními podmínkami nutno rozlišit okamžik, kdy zákazník v režimu čistě soukromoprávním objedná zpracování a podání zásilky, na straně jedné, a okamžik podání samotné zásilky na straně druhé. Teprve druhý okamžik je významný z hlediska procesních norem typu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

[19] Druhý senát ve svých úvahách akcentuje fungování balíčku služby z pohledu, jak se jeví uživateli komplexu (bod 26 a násl.). Z pohledu uživatele „přípravná“ část balíčku ustupuje do pozadí a jako jádrová část služby se mu jeví doručení listinné zásilky v režimu služby držitele poštovní licence. „Předání ‚podkladu‘ pro vytvoření listinné zásilky se pak v této logice uživateli jeví jako moment, v němž zásilka, v té době v listinné podobě ještě sice nevytvořená, nicméně existující jako uspořádaný soubor informací, opouští jeho sféru a vydává se - v režii držitele poštovní licence, byť v tom okamžiku vystupujícím ‚ještě‘ pouze v roli čistě soukromoprávního dodavatele doprovodné služby - na cestu za adresátem“ (bod 28). Tyto spekulativní úvahy nemohou přebít naprosto jasná ustanovení § 2 písm. a) a písm. m) zákona o poštovních službách.

[20] Den objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku <https://online.postservis.cz> není pro určení okamžiku podání zásilky významný. Zásilka je podána k poštovní přepravě teprve v okamžiku, kdy je zpracována -tedy Českou poštou vytištěna a zkompletována. Protože však druhý senát k této otázce zaujal názor opačný, předkládá desátý senát rozšířenému senátu tuto otázku k rozhodnutí.

[21] Ve vyjádření k postoupení věci rozšířenému senátu setrvala žalobkyně na své argumentaci. Zdůraznila, že rozhodnou okolností pro posouzení věci je, že při dokazování byla soudu předložena podací stvrzenka (podací lístek, který je veřejnou listinou), na němž je jako datum podání vyznačeno 25. 4. 2016. To je údajem dle čl. 8 odst. 3 písm. d) poštovních podmínek.

[22] Úvaha desátého senátu je relevantní pouze pro držitele poštovní licence, nikoli pro zákazníka. Česká pošta by neměla vyznačovat na podací stvrzence jako datum podání takové datum, ve kterém de iure k podání nedošlo. V návaznosti na projednávanou věc Česká pošta opravila svůj systém podání hybridních zásilek. Nedošlo však ke změně, která by svědčila právnímu názoru předkládajícího senátu. Úprava spočívá v tom, že datum na obálce je vyznačeno zpětně ke dni, kdy se podání dostalo elektronicky do dispozice pošty.

[23] Má-li žalobkyně Českou poštou potvrzené datum podání, má jako účastník správního řízení právo legitimně očekávat, že právě toto datum je datem, ke kterému došlo k podání zásilky de iure.

III. Posouzení věci rozšířeným senátem

III.1. Pravomoc rozšířeného senátu

[24] Rozšířený senát se nejprve zabýval otázkou, zda je dána jeho pravomoc rozhodnout v předložené věci ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. Desátý senát se hodlá odchýlit od závěrů, ke kterým ohledně rozhodného okamžiku předání podání k poštovní přepravě při využití služby DopisOnline, dospěl druhý senát. Není sporu ani o tom, že předložená otázka má význam pro rozhodnutí ve věci, neboť stěžovatel v uplatněné kasační stížnosti namítá chybné posouzení právě této otázky. Hodlá-li se předkládající senát odchýlit od dosavadních závěrů, přísluší rozhodnout rozšířenému senátu.

III. 2. Právní názor rozšířeného senátu

[25] Dle § 1 zákona o poštovních službách je poštovní službou činnost prováděná na základě poštovní smlouvy, za podmínek stanovených tímto zákonem, jejímž účelem je dodání poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky.

[26] Návrhem na uzavření poštovní smlouvy je předání poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky provozovateli, který je povinen takový návrh přijmout faktickým převzetím poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky k poskytnutí poštovní služby. Poštovní službou je tedy pouze činnost prováděná podle poštovní smlouvy v návaznosti na § 5 odst. 1 větu první zákona o poštovních službách, kde jsou uvedeny náležitosti poštovní smlouvy.

[27] Jak navrhovatel, tak provozovatel poštovních služeb jsou povinni postupovat při uzavírání poštovní smlouvy podle poštovních podmínek, které musí mít písemnou formu a náležitosti stanovené v § 6 zákona o poštovních službách.

[28] Poštovní službou tedy není jakákoliv služba poskytovaná na základě smlouvy uzavřené mezi poštou a zákazníkem, ale pouze poštovní služba nabízená provozovatelem ve smyslu zákona o poštovních službách.

[29] Služba DopisOnline umožňuje zákazníkovi elektronicky objednat zpracování a podání poštovních zásilek uvedených v poštovních podmínkách. Jedná se o kombinaci několika dílčích služeb, v rámci kterých Česká pošta zabezpečí zpracování zásilek a dále jejich podání do poštovní sítě. Zpracováním zásilky se rozumí její tisk a kompletace (balení a potisk obálky). Elektronickou objednávkou se rozumí objednávka služeb České pošty prostřednictvím elektronického formuláře na webu (čl. 3 Obchodních podmínek služby DopisOnline).

[30] S oběma senáty lze souhlasit v tom, že vztah mezi Českou poštou a zákazníkem při poskytování posuzované služby je smíšené povahy s tím, že jednotlivým fázím (dílčím službám) smluvního vztahu odpovídá i odlišná právní regulace. Podle povahy jednotlivých fází poskytovaných služeb se služby

řídí občanským zákoníkem (případně zákonem č. [634/1992](#) Sb., o ochraně spotřebitele, je-li zákazník spotřebitelem dle § 419 občanského zákoníku), obchodními podmínkami této služby a zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami.

[31] Prvotní smlouva je mezi zákazníkem a Českou poštou uzavřena okamžikem, kdy pošta akceptuje objednatelům řádně vyplněnou a potvrzenou elektronickou objednávku, odeslanou přes adresu <https://online.postservis.cz>. Do okamžiku poštovního podání se smluvní vztah řídí občanským zákoníkem. Poštovní smlouva podle zákona o poštovních službách je mezi Českou poštou a zákazníkem uzavřena teprve podáním zásilky do poštovní přepravy. Tato druhá smlouva se řídí zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami platnými v den podání.

[32] Podle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách se poštovní zásilkou rozumí adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána. Podle § 2 písm. m) téhož zákona se poštovním podáním rozumí převzetí poštovní zásilky nebo poukazované peněžní částky provozovatelem k poskytnutí poštovní služby.

[33] Se závěrem druhého senátu, dle kterého zpracovávání elektronických souborů do podoby listinných zásilek (tedy tisk, vložení do obálky a opatření adresou) Českou poštou v rámci služby DopisOnline není poštovní službou ve smyslu zákona o poštovních službách, resp. ve smyslu poštovních podmínek, lze zcela souhlasit.

[34] Nelze však již souhlasit se závěrem, že okamžik, ke kterému je zásilka podána k poštovní přepravě z hlediska kogentního § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, může být určen soukromoprávním ujednáním, tj. Obchodními podmínkami DopisOnline či subjektivním pocitem zákazníka, jak se mu tato služba jeví navenek.

[35] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vždy důsledně rozlišoval soukromoprávní ujednání mezi zákazníkem a Českou poštou, a naproti tomu veřejnoprávní povinnosti České pošty vyplývající ze zákona o poštovních službách a procesních předpisů typu správního řádu (srov. např. rozsudek ze dne 7. 4. 2015, č. j. 3 As 178/2014 -31, ve vztahu ke službě odosílání zásilek, resp. rozsudek ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 -47, ve vztahu ke službě doručování zásilek). Ani v jednom z uváděných rozsudků nepřevládala (možná) opačná očekávání zákazníků České pošty.

[36] Úvaha, dle které vnímá zákazník uvedenou službu ve svém komplexu jako jeden „balíček“, je zcela nepodložená a z hlediska posouzení dodržení zákonem stanovených lhůt irelevantní. Česká pošta se převzetím elektronické objednávky zavazuje jednak zpracovat objednávku do podoby listinné zásilky, což ještě není poštovní službou, a jednak následně zajistit její doručení, tj. podat zásilku k poštovní přepravě. Veřejnoprávní regulací silně ovlivněný vztah upravený zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva. Teprve uzavřením poštovní smlouvy je zásilka podána k poštovní přepravě a pouze tento okamžik je rozhodný pro posouzení včasnosti podání z hlediska dodržení veřejným právem stanovených lhůt.

[37] Bez významu není ani předkládajícím senátem zdůrazněná okolnost, že odeslání elektronické objednávky časově předchází okamžiku vytvoření poštovní zásilky, o jejíž doručení, resp. předání k poštovní přepravě jde. Aby mohla být vůbec nějaká zásilka předána k poštovní přepravě, musí být nejprve vytvořena.

[38] Rozšířený senát opakuje, že poštovní zásilkou se dle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách rozumí adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána. Toto ustanovení je naprosto jednoznačné. K argumentaci žalobkyně shrnuté v bodu [22] lze uvést, že nelze vycházet z

odlišného ujednání v soukromoprávním vztahu mezi odesílatelem a Českou poštou. Zákodárce v zákoně o poštovních službách samozřejmě mohl upravit fikci podání neexistující zásilky. Důležité však je, že tak neučinil. Právní fikce je právně technický postup, pomocí něhož se považuje za existující situace, jež je zjevně v rozporu s realitou, a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky, než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Právní fikci však ve vztazích veřejnoprávních nebo veřejnoprávní metodou regulací ovlivněných nelze konstruovat soudně, nelze ji ani vytvářet ujednáním mezi stranami, rozporným s kogentní veřejnoprávní normou.

[39] Dovožovat fikci bez jakéhokoliv zákonného ukotvení pouze z obchodních podmínek soukromoprávní povahy či ze subjektivního pocitu zákazníka, jak se mu ta či ona služba jeví, proto není možné.

[40] Podací lístek není veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti. Charakter veřejné listiny vymezuje správní řád v § 53 odst. 3 jako listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Pro podací lístek (stejně jako pro každou jinou listinu soukromou) platí, že určitou důkazní sílu má, ovšem stačí formální popření jeho správnosti, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho, kdo tvrdil skutečnosti, jež měly být podacím lístkem doloženy.

[41] Není žádný rozumný důvod se domnívat, že v případě služby DopisOnline, která je službou ryze soukromé povahy, má být za okamžik podání zásilky k poštovní přepravě považován z hlediska veřejného práva již den objednání této služby, bez ohledu na to, kdy pošta skutečnou zásilku zpracuje a předá ve smyslu zákona o poštovních službách k poštovní přepravě.

[42] Judikatura Ústavního soudu [náleze ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 110/06 (N 202/43 SbNU 261)], na kterou se odvolává druhý senát (bod 22 rozsudku druhého senátu), na nynější kauzu nedopadá, protože se vztahuje k podávání klasických listovních zásilek.

IV. Závěr

[43] Den elektronické objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku <https://online.postservis.cz>, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Samospráva \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)